

Martin D. Antonín - Trpasličí čest

*Do toho, ztracená, jen své cti povol,
Jenom se potom až dohola ohol!*

Měsíční světlo pronikalo skrze husté koruny stromů jen s obtížemi. Černý les se utápěl ve zlověstném klidu. Sýček, sedící na větvi mohutného dubu, táhle zahoukal a stočil zrak dolů k takřka zarostlé pěšině. Procházela po ní nezvyklá dvojice; překrásná žena oděná jako šlechtična a rozložitý trpasličí válečník s mrzutým obličejem. Sýček rozepjal křídla a vzlétl. Plachtil nad mlčenlivě krácejícími hosty lesa a nespouštěl je z očí. Narazil do stromu.

Trpaslík Trp uskočil a podezřívavě zíral na tu podivnou věc, co mu spadla k nohám. Divně houkala. „Sakra!“ zavrčel zlostně a rychle si uplivil před sebe, za sebe, vedle sebe i nad sebe. „Posel chmur cestu tvou zkříží, neštěstí strašlivé očekávej!“ Otřel si hlavu. Potom se obrátil ke své společnici a ve svém rodném hrdelním jazyce pronesl: „Někdo zemře.“ Vysoká černovlasá krasavice si povzdychla: „Zase?“ Její trpasličtina byla bezchybná.

„Jo!“ zařval Trp rozlíceně. „Pitomá sova!“ Odkopnul zvolna se sbírajícího sýčka do tmy. „Už nám to stačilo, slyšíš? Popátý! Dej už s tím pokoj!“

Vykročil dál. Černovláska ho rychle dohonila: „Kde trpaslíci přišli k tak podivnému přísloví?“ Trp potřásl hlavou: „Zdá se ti snad, že nefunguje?“

„To ne, to jistě ne... Mé strážce, kočí i s kočárem, tvůj přítel, koně, pes – zapomněla jsem na někoho? – ti všichni opravdu zemřeli... ale jak jste na to s tím ptákem přišli?“

„Pozorováním...“

Vzduchem hvízdal šíp a zabodl se dívce do prsou. Klesla k zemi jako podřatá.

„...jen a pouze pozorováním,“ dokončil Trp větu. Díval se na šíp trčící k černému nebi a nebyl vůbec překvapený. Jenom rozzlobený. Když už bylo kvůli sýčkování jasné, že někdo z nich umře, měl to schytat on. Chtěl zemřít, dokud ještě kněžnu z Morníku chránil. Zachovat si čest.

Sehnul se k umírající dívce. Další šíp mu prosvítl těsně nad hlavou. „Sakra!“ zaklel rozmrzele a začal si nadávat, že nezůstal stát. Obrátil se do směru, odkud neznámý střilel, a rozpažil ruce, aby i ve tmě poskytoval pořádný cíl. Možná ještě nebylo pozdě. Vykročil do houští.

Větve ho nechtěly pustit dál. Začal do nich rozzuřeně sekat svou obrovskou dvoubřitou sekerou. Vybíjel si vztek a postupoval vpřed. „Bastardi, tak střílejte!“ ječel nenávisně a volnou rukou se snažil uvolnit svůj plátový nákrčník, aby se mu mohli trefit do krku. Pokud zemře v souboji, během kterého kněžna zemřela, zůstane čest ještě jakžtakž neposkvrněná. Klestil si cestu jako smyslů zbavený. „Tak kde jsi? Proč sakra nestřílíš? Copak je to tak těžký?“

Uviděl před sebou přikrčeného muže. Podle potrhaných šatů to byl obyčejný lapka. „To je tak trapný!“ posteskl si Trp a stále se k němu blížil. „Ale co nadělám... Tak střílejte!“ Lupič v sobě našel odvahu riskovat a neutekl. Vstal a pečlivě zamířil. Trp se na něho řtil a snažil se nevypadat příliš hrozivě. Tětiva zadrnčela. Šíp letěl přesně. Trp se rozesmál a mávl sekerou, aby odťal ještě jednu překážející větev. Ozvalo se cinknutí, jak střela narazila do oceli.

Lapka zděšeně vyjekl. Z jeho pohledu to vypadalo tak, že nízký, ale mohutný kolos s pohrdavým smíchem vykryl letící šíp čepelí sekery. Nebožák odhodil luk a dal se na zběsilý útěk. Trp nevěřicně zíral na rozplácly hrot šípu. „Sakra! Taková smůla! Mohlo být po mně, moh bejt klid! Hej!“ zařval za prchajícím, „Vrať se a bojuj, hovado pitomý! Nejsem tak drsnej, jak vypadám! Možná bych náhodou uklouznul, nebo tak něco...“

Lupič však jeho jazyku nerozuměl. Pro něho ta slova řečená v hromové trpasličí řeči zněla jako vyhlášení války všemu lidskému. Ještě zrychlil a navždy nechal les i nepoctivé řemeslo za sebou. Z toho, co později vyprávěl kumpánům v hospodě, vzniklo několik děsuplných legend, na jejichž základě císař raději uzavřel s trpasličími klany mírovou dohodu. Trp se znechuceně vrátil na cestu. „Lidskej žabař...“ Zastavil se nad mrtvou šlechtičnou. Zakroutil hlavou. „Já to ale říkal! Jinak to dopadnout nemohlo! Proč nás s tebou musel posílat? To si říká král? Kretén to je! Prej udržovat dobrý sousedský vztahy... Pche! Krávo blbá, tos musela zabloudit

zrovna k nám?“ Rozpřáhl se, aby dívčino tělo nakopl. Pak se zarazil a raději nejprve přitiskl ucho na její nehybnou hrud'. Srdce nebušilo. Šíp ho sice netrefil, ale paní z Morníku prokazatelně zemřela. Takže ji nakopl.

„Přišel jsem o čest, kvůli tobě! Kvůli lidský neschopnosti, ani přepadávat neumíte pořádně! Přežil jsem... Víš vůbec, co jsi mi udělala? Předkové mě zavrhnou! Musím odejít z rodu, jinak hanba padne i na ně!“ Znovu ji nakopnul. „Vy lidi jste horší než plíseň mezi prstama na nohou!“

Sednul si na ni a vytáhl dýku. S povzdychem si prohlédl svůj odraz v dokonale vyleštěném ostří. Pak naposledy prohrábl svůj majestátní šedavý vous, odznak své vážnosti a postavení v rodu.

A potom si uvědomil, že se ještě holit nesmí. „Sakra,“ pronesl hořce a vstal. „Musím to dokončit. Donést tě až domů a ohlásit selhání. Tví lidi a můj rod se musí dozvědět, co se stalo.“ Podvědomě se rozhlédl, jestli ho úplnou náhodou někdo nepozoruje. Kdyby kdokoliv uviděl ještě stále čestného trpaslíka kopat do mrtvol, znamenalo by to katastrofu. „Nikde nikdo...“ Otfel si pot z čela, zavrtěl hlavou – potlačoval chuť nakopnout šlechtičnu ještě jednou – a hodil si ji na rameno jako žok hlušiny. „Oholím se před svědky u tvého dvora. Aspoň bude má hanba stát za to.“

Chvíli šel. Brzy začal svého rozhodnutí litovat. Kněžna byla stále těžší a těžší. A nad cestou přelétl temný stín a s ukázkovou ponurostí opět zahoukal.

„Ty seš tu zas?“ zařval Trp rozlíceně. „Zkus zase spadnout a já tě rozšlapu na kaši!“

Sýček se podíval na jeho okované boty a poplašeně odlétl. Trp se zastavil a shodil mrtvolu kněžny na zem. Povzdychl si. Vzpomněl si na další přísloví: „Zpráv špatných zahrán je posel, dvojnásobný budeš osel.“ „Tak co to bude tentokrát?“

Zaposlouchal se a odhalil našlapování dvou párů nohou. Kdosi se mu zřejmě plížil v patách. Trp zatočil sekerou. Trochu se mu rozjasnila tvář: „Když zemřu, zatímco budu bránit její tělo... to by se mohlo počítat! Nebo bych se měl pro jistotu rychle oholit?“ Nebyl si tím jistý. Zamyšleně na kněžnu usedl a vytáhl dýku. To už se však pronásledovatelé přiblížili na dohled. Ve svitu měsíce vypadali

hrozivě. Dva urostlí vousatí muži s vlajícími plášti a tasenými jedenapůlručními meči... Zastavili se před Trpem. Jeden z nich cosi zabřebentil v překotném lidském jazyce.

„Tý tvý hatmatilce nerozumím!“ houkl na něj Trp a vstal. Pro jistotu držel sekeru, zemřít se zbraní v ruce byla neoddiskutovatelná nutnost. „Mluv pořádně, nebo táhni!“ Muž bezradně pokrčil rameny a podíval se na svého společníka. Ten předstoupil a začal ukazovat na kněžnu. Potom na svá ústa a krk.

„Chcete ji sníst?“ nevěřil Trp. „Leze vám krkem?“ Nevěnoval otravným lidským hrám příliš pozornosti, stále zvažoval, zda holit, či neholit. Byla to otázka.

Muž zavrtěl hlavou. Začal se dívat do své dlaně jako do zrcátka a obdivovat se. Potom znovu zagestikuloval směrem k ležícímu tělu, podíval se do zrcátka a naléhavě zavrtěl hlavou. „Líbíš se sám sobě... víc, než se ti líbí ona,“ hádal Trp netrpělivě. „Ne, počkej, už to mám – seš na chlapy!“ Zarazil se. „A proč mi to sakra říkáš? Táhněte odsud, vy chlíváci!“ Oba dva muži si opět vyměnili bezradné pohledy. Potom zaútočili. Trp se nadšeně rozesmál. Ač dělal, co mohl – tím si byl takřka jistý – snad přeci jen zemře s vousy na svém místě! Vrhł se do boje bezhlavě a bez jakéhokoliv pokusu o obranu.

Naneštěstí tím své soupeře dokonale vyvedl z míry. Začali couvat a zoufale uskakovali děsivým rozmachům jeho sekery. Až teprve po chvilce dostal jeden z nich dost rozumu na to, aby se mu zkusil dostat do zad. Trp ho nechal. Sebevraždu spáchat samozřejmě nesměl, to by se zneuctil ještě mnohem hůř – ale taktickou chybu ve způsobu boje mu přece nikdo vyčítat nemohl!

Koutkem oka zahlédl, jak ten, kterého si pouštěl za sebe, vytahuje dýku. Trp ji hned musel obdivovat – byla to nádherná práce, očividně trpaslická. Ostrží měla postříbřené, zářilo slabým modrým svitem. Bojovníka uchvátila natolik, že druhého soupeře omylem setnul.

„Sakra, já nemehlo!“ zařval a obrátil se k zbývajícímu. Ten zděšeně uskočil a na nic nečekal. Rozběhl se k dívce. Zářící dýku měl připravenou k bodnutí. Trpa to naštvalo: „Hej, co já? Jsem snad vosk?“ Jal se ho pronásledovat. Muž se rozpráhl dýkou a chtěl mrtvole proklát srdce. Dívka otevřela oči, chytla ho za zápěstí a

prorazila mu hrud' pěstí. Trp ztuhl překvapením. Paní z Morníku vylétla na nohy. Vypadala oťřeseně; ve tváři bledá jako smrt. Volnou rukou si vyrvala šíp z prsou. Místo krve se jí z hrudi vyvalila jen trocha černého slizu. Z očí jí šlehalý nenávistné plameny. „Takže prozrazena!“

Bojovník se vzpamatoval natolik, aby udiveně vykřikl: „Ty žiješ?“ Vzápětí mu konečně došlo, co se ti dva pokoušeli říct. „Tak to chcípneš, stvůro!“

Šlechtična setřásla mrtvé tělo, které jí stále viselo na zápěstí, a mrštila trpaslíkovi ještě horké srdce do obličeje. Než si vytřel krev z očí, byla pryč.

„Sakra,“ řekl si Trp našťavaně a posadil se na jednu z mrtvol. „Už chápu, proč ve dne nevystrčila z kočáru nos a k čemu tam uvnitř měla tu divnou bednu plnou hlíny... Prej vzorky půdy ze sousedního knížectví! Pche! A taky už vím, proč chcípí ostatní...“

Pomalu vytáhl dýku. Už neměl tělo, které by někam měl donést, takže... „Ne, počkat!“ Rozjasnil se mu zrak. „Chránit život nemrtvý není možný! Neselhal jsem, králi!“ Radostně si dýku nadhodil a chtěl ji zastrčit. Potom si však uvědomil: „Ale zabil jsem dva ctihodné lovce upírů... Takže vlastně... Sakra...“ Vzal do ruky svůj šedavý vous a...

Po cestě se blížil dusot kopyt. „Tady je provoz jak v hlavní štole!“ Už se však nechtěl nechat vyrušit. První pramen mu spadl k nohám. Vzápětí však před ním zastavil jezdec. Byl to mladý rytíř v nablýskané zbroji, plný odvahy a ideálů. Sotva Trpa uviděl, začal cosi ustaraně vykřikovat a ukazovat na mrtvolu.

„Jasně. Chápu. Rozumím,“ přikyvoval trpaslík sarkasticky. Potom se rozeřval: „Sakra, to tu nikdo neumí po mým? Co mi chceš říct? Že tohle byli taky upíři?“

Rytíř se zarazil a zavrtěl hlavou: „Ne!“ prohlásil potom k Trpově překvapení. „Jen se ptát se, zda vy šarvátit v klidu. To proradující chmatáčáci, já dobře znát! Oni tvrdit, že už si polepšit, že teď lovečáci, ale já nevěřit, sledovat! Pořád jenom bažit po mince, což?“

Trp nevěděl, zda ho za takové prznění své mateřštiny nemá rovnou na místě zabít, ale nakonec se uklidnil. Rozhodně však neviděl jediný důvod, proč se pouštět do vysvětlování pravého stavu

věcí. „Jo, i okrást mě už dneska zkoušeli,“ odpověděl, aniž by zalhal. Ve skutečnosti na to ani moc nemyslel; snažil se přesvědčit sám sebe, že ten pompézní idiot říká pravdu a čest je tudíž zachována. Příliš tomu nevěřil.

„Já myslet přesný ono. Dobrá!“ Rytíř sesedl. Řinčel přitom jako hromada dřevých hrnců. „Ctihodný, já nacházet má knihovna... ne, kněžna! Ty mrkat ji?“

„Zrovna jste se minuli,“ zavrčel Trp takřka nepřátelsky.

„O fous...“ dodal rozmrzele.

„To pryskyřice,“ posmutněl rytíř. Potom se však sebral:

„Dovalte, abych já představěl: můj jméno byla řitíř Dobromil. Já získala uložena misie nejnižší důležitosti! Hledat ztracená kněžka... ne, kněžna!“

Trpovi se mladíka kdoví proč zželelo. Snad proto, že byli oba přinuceni plnit nesmysly kvůli cti. Doporučil Dobromilovi takřka bodře: „Už ji nehledej. Je to upírka. Radši se vrať domů.“

Rytíř si to chvíli překládal. Potom si to nechal zopakovat.

Potom znovu chvíli překládal.

Nakonec se mu oči rozšířily hrůzou: „Cože? Ona být krvesajná?

Ona stát se potvorem noci? To strašný!“

Trp pokrčil rameny: „Nic, co by nevyřešil dřevěnej kolík.“

Dobromil rázoval sem a tam. „Já muset upalovat! Dvůřani být v ohryzáni života!“ Pak se zastavil. Zkoumavě se na trpaslíka zahleděl. „Ty jistota?“

Trp jen přikývl.

„Já důvěřit. Trpaslík nikdy nelhář.“

Trp znovu vážně přitakal. Dokud měl vousy, musel o svém rodu říkat jen to, co bylo určeno za pravdu.

Rytíř se vyškrábal zpátky na koně – protože to dokázal ve své zbroji a bez pomoci, musel to být vskutku silák. „Ty pospěchat s já ke dvůr! Dosvědít u soudcův stolice! Mi oni nevěřit!

Potřebovat Ctihodný!“

Trp si načechral vousy, aby nebyl vidět chybějící pramen.

Potom velebně vstal. V duchu si představoval, jak Dobromila seká na kusy, ale neměl na vybranou. Dokud měl vousy, patřil k rodu, a dokud patřil k rodu, musel chránit jeho dobré jméno.

Svědectví u soudu a usvědčení upírky k tomu dozajista patřilo.

Dobromilův skvěle vycvičený kuň předpisově klusal a Trp běžel vedle něj.

Bylo ráno. Městečko Darkmůr se pyšnilo kamennými domky a majestátními hradbami. Zatím sice jen z jedné strany, protože radním došly peníze, ale pokud se člověk díval právě z té jedné strany, srdce mu prostě muselo plesat obdivem. Trp a Dobromil mířili na zámek Morník. Lidé ustupovali rytíři z cesty a uctivě se klaněli. Trpaslík ještě stále přemítal, zda má jít skutečně svědčit, nebo raději sednout a řezat. „Sakra, na takovýhle podivný situace nejsou zákony cti stavěny...“ Ke všemu ještě co chvíli uviděl plakáty s podobiznami těch dvou mrtvých mužů. To mohlo znamenat jen dvě věci: buď se účastnili nějakého volebního boje, nebo měl Dobromil pravdu. Nebo obojí... „Tak sakra, mám čest, nebo nemám? Lupiči, nebo politici... Jedno horší než druhý.“ Odplivl si. Vypadalo to nadějně.

Vešli do zámku, honosného sídla vážené šlechtické rodiny, z níž mladá kněžna zůstala – svým způsobem – posledním žijícím členem. Dobromil dovedl Trpa do hodovní síně. „Ty dlít zde a konzumit, co hrdlo dráčí.“ Tleskl a sluhové okamžitě přinesli zbytek pečeně od snídaně a žejdlík piva. „A to si nechám líbit!“ Trpaslíkovy chmury zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. „Aspoň do hanby odejdu s plným žaludkem!“

„Já vrátit vbrzku!“ slíbil Dobromil, který při pohledu na cpoucího se trpaslíka zářil spokojeností. „Nacházet knižná... ne...“

„Říkej jí prostě potvora, ne?“ navrhl mu Trp blahosklonně.

„Já zapamatovák. Nacházet pitvora a chtít naložit případ na soud. Ty tam přijít v levý čas a odhalit pitvora, že ona násoska.

Já přivodit i kněz! On mít velký křížák!“

Trp chvíli dumal nad tím, zda se upírky bojí pavouků, ale potom to pustil z hlavy. Kývl Dobromilovi na rozloučenou a dál se ládoval. Když byl syt, pokračoval v usilovném pití.

Brzy se podíval na dno prvnímu sudu a pocítil touhu si s někým popovídat o tom, co si myslí o Osudu.

Zaostřil na jednoho z obsluhujících chlapců a vlídně mu pokynul, aby přišel blíž. Potom praštil pěstí do stolu, až ho rozlomil. „Je to svině, sakra!“

Sluha na nic nečekal a moudře utekl.

Trp chvíli zíral na pivo, které rozlil po podlaze, a meditoval nad tou strašlivou ztrátou. „A je, abys věděl,“ pokračoval tiše.

„Ale já se nedám. Ještě mám čest! Ty dva byli vrahouni a kněžna je čubka. Vráťím se domů a ještě dostanu odměnu!“

Sluhové už se k němu neodvažovali přiblížit, jen ho zpozvzdáli sledovali. Došla mu trpělivost. Vstal a vykročil směrem, odkud prve nosili plné žejdlíky.

„Když nepřijde pivo k trpaslíkovi, musí trpaslík k pivu!“

K večeru, po západu slunce, se Dobromil konečně vrátil.

Nalezl Trpa sedět na třech prázdných sudech, jak drží v ruce dýku, řeže si pramen vousů a mumlá: „Mám čest, nemám čest, mám čest, sakra, nemám čest...“

Rytíř se zastavil a nic neříkal. Trp zastrčil dýku a malátně vzhlédl. „Jdeme?“

Dobromil přikývl. Kdyby Trp nebyl tak zpitý, byl by mu jeho úsměv podezřelý. Rytíř vypadal mnohem inteligentněji než kdykoliv předtím.

„Tak ať už to mám za sebou...“

Dobromilův úsměv se znatelně rozšířil.

V audienční síni byli shromážděni všichni, kdo v kraji něco znamenali. Měšťané, zemani a několik nadutých baronů si užívali společenského života a bavili se o nejlepších okamžicích dnešních soudů. „Jak krásně vyhrožoval, že?“

„A jak potom stačilo deset ran a prosil o milost...“

„Nu, nevolníci už nejsou, co bývali – za mých mladých let vydrželi i patnáct!“

Po stranách sálu stály nehybné stráže, vedle prázdného trůnu tři mlčenliví rytíři. Snažili se zachovat dokonalou strnulost, ale jeden z nich s tím měl velké problémy. Na rameni mu totiž seděl sýček a nervózně přešlapoval.

Sotva Trp ptáka uviděl, rázem vystřízlivěl. Okamžik si zírali do očí. Trpaslík si významně přejel palcem po krku. Sýček zhluboka polkl. Potom se opět rozhodl, že Osud neplatí dost, a rychle odlétl.

Jak se však po Trpovi ohlížel, narazil do sloupu a spadl do misky s punčem.

„Houuuuuk, glouk, glouk, glo, glo, glo, houk? Houk! Glo, glo, glo, glo...“ Trp si ho už nevšímal. „Kde je?“ obrátil se k Dobromilovi.

Ten se opět podivně usmál. „Vyčkat. Paní přicházet.“ Dveře sálu se otevřely a kněžna vstoupila. Oděla se do sametových černých šatů s výstřihem až k pasu, tmavé vlasy si nechala volně spadat na obnažená ramena. Plet' měla bledou, takřka bílou, a rty rudé, jako by právě pila krev. Vlastně jí z koutku ještě trochu odkapávala. Zřejmě právě posnídala.

„To snad není možný!“ zamumlal Trp nevěřicně, když kolem něho přecházela k trůnu. Letmo se na něj usmála. Lidé se jí hluboce klaněli. I Dobromil – ten obzvlášť oddaně. „Sakra... Copak jste tu všichni slepí?“

Rozhlédl se kolem a zaklel ještě jednou. Dvořané hleděli přímo před sebe, jejich oči se zakalily lhostejností. „Všechny vás ovládá...“

Otočil se k Dobromilovi. Ten jediný mu pohled opětoval. „Hej, ty pitomče rytířskej, to už jsi zapomněl, co je ta čubka zač?“ Dobromil zničehonic máchl obrněnou pěstí a srazil trpaslíka k zemi. Kněžna se zvonivě rozesmála.

Dav kolem Trpa se rozestoupil. Obklíčily ho strážce s halapartnami. Bojovník se zvolna zvedl a zhodnotil situaci: „Jsem v prdeli...“

Kněžna se opět rozesmála: „Opravdu máš trefné přísloví pro každou příležitost! Řekneš nám ještě něco?“

„Jo!“ prohlásil Trp a v tu chvíli ho popadl strašlivý vztek. Rozeběhl se. „Vezmu tě sebou!“

„Jistěže,“ odtušila kněžna a založila si ruce na prsou. Trp rozrazil halapartníky. Do cesty se mu postavili rytíři. Trpaslík zařval a rozmáchl se. Vzápětí šlápl na cosi měkkého a uklouzl. Dopadl na záda a vyrazil si dech. Pootočil hlavu, aby se podíval, po čem se to svezl. „Ho... houk, hou... hyk!“

Sýček se motal kolem dokola a škytal. Mával křídly, ale každým jindy. Kymácel se a padal.

Trp zíral na hroty čtyř mečů, které mu mířily na krk. Všude kolem se ozývalo poplašené šeptání – upírka už lidi propustila ze své moci.

V duchu se radoval. Okamžitě si uvědomil, co z toho všeho vyplývá: snažil se, ale oholit se nestihl, tudíž přeci jen zemře se ctí! „Tak dělejte, skončete to!“ vykřikl skoro vesele. Kněžna se k němu přiblížila. „Ještě ne, bojovníku!“ Mluvila v trpasličtině, z přítomných lidí jí zřejmě nikdo příliš nerozuměl – a Dobromil se stále oddaně usmíval. „Mám na tebe chuť – a tady by to nemělo tu správnou atmosféru. Seznámím tě se svým hnízdečkem lásky – co ty na to?“

„Sakra, nebuď blbá a zabij mě! Co když ti uteču? To nesmíš riskovat!“

„To už nech na mně, ano?“ Tleskla a rytíři odvedli Trpa do vězení.

Trp šmejdil po podlaze vlhké kobky a snažil se najít co nejostřejší kámen. „Jau, sakra... tenhle by šel.“ Sedl si a vzal do ruky svůj vous. S výrazem patřičné hanby a utrpení si ho začal pžlat.

„Mrcha!“ Nakonec neudělal nic špatně, ale smrt v zajetí byla potupou sama o sobě. Nepochyboval, že upířčino ‚hnízdečko lásky‘ bude obyčejná mučirna. Ponechat si vous, když bylo možné, že bude křičet bolestí, bylo nepřípustné. Venku před celou stál na stráží Dobromil. Co chvíli nahlédl dovnitř. Nyní překvapeně kroutil hlavou.

„Co koukáš, pitomče?“ utrl se na něj trpaslík. „To ses ještě nikdy neholil?“

Dobromil potřásl hlavou: „Ty zasloužití! Neměl na kněžna skočit!“

„To jsem ještě potřeboval. Kázání od upířčiny loutky.“

„Co to říkat? Já nebýt žádná maňas! Kdo upír?“

Tohle už Trp neuznal za hodno odpovědi. Dál se zbavoval své chlouby, aby měl konečně od všeho pokoj. Vtom však uslyšel klapot proklatě vysokých podpatků. „Sakra, dej mi ještě chvilku!“ Zatím nebyl ani v půlce. Dveře cely se rozlétly. „Připraven, bojovníku?“

Kněžna si vychutnávala pohled na svého vězně. Neopomněla se postavit tak, aby mohl obdivovat její dokonalé tělo, oděné pouze v několika sporých a rafinovaných doplňcích z lesklé černé kůže. Trp si jí však nevšímal. Odhodil kámen a začal si vousy zuřivě trhat. „Ještě NE!“

Upírku jeho nezájem naštvál. „Co to má být? Jiní by teď padli na kolena a žadonili, abych je vysála!“ Ozvalo se zařinčení, jak Dobromil padl na kolena. Kněžna se překvapeně otočila. Rytíř měl na tváři zasněný výraz a cosi vroucně pronášel v lidském jazyce. „No... tak vidíš!“

Trp jí stále nevěnoval pozornost. „Už to bude, už to bude...“

„A dost!“ vykřikla dívka a vykročila k němu. Vtom však zašelestila křídla. Oči všech tří se obrátily k zamřížovanému okénku. Sýček se tam snažil procpat skrz příliš úzkou mezírku. Tvářil se přitom, jako by měl právě umřít. Přivíral oči před světlem a třásl se mu nohy. Měl kocovinu, jak se patří.

Trp ztuhl. Na bradě mu zbývalo posledních pár chomáčů. „Ty už ne!“ zařval rozlíceně, až se to rozlehlo vězením. Sýček si přikryl hlavu křídly a bolestivě zapípal. Potom se na trpaslíka zadíval vskutku vražedně. Chtěl táhle zlověstně zahoukat, aby to už měl z krku a mohl zmizet, ale podařilo se mu jen: „Houuu – hau, hau hau...“ Opět si přikryl hlavu křídly. Upírka nevěřicně zavrtěla hlavou. Potom vykročila k trpaslíkovi. Vzápětí jí z hrudi, přesně mezi ňadry, vyjel hrot Dobromilova meče.

Nechápavě se na něj podívala a otočila se k rytíři. „Co...?!“ Sýček spokojeně zavrkal. Trp se k němu otočil a udiveně zavrtěl hlavou. „Tak tentokrát ne kvůli mně...“

Dobromil stál v hrdinské póze, připomínaje zosobněnou spravedlnost. Vzápětí otevřel pusu a celý ten dojem zkazil: „Já vyskočit z kouzlo! Já pomstít nevinné mrtvoly! Ty už nebýt, podlý vysavač!“

Upírka rozlíceně mávla rukou, která se okamžitě změnila v ostrý spár. Rytíř instinktivně pozvedl ruku v plátové rukavici. Ozvalo se pronikavé skřípění nehtů o kov. Sýček už nenaříkal. Jeho výraz hovořil jasně: Tohle jsi mi neměla dělat... Začal houkat a nepřestával.

Kněžna znovu udeřila a odhodila Dobromila na protější stěnu chodby. Mladík chvíli řinčel, jak se pomalu sesouval k zemi, a pak se přestal hýbat. Upírka se zapotácela. S výrazem strašlivé zlosti zkusila vytlačit meč z rány. Potom jí kdosi zaklepal na rameno.

„Pomůžu ti!“ pronesl Trp lakonicky a rázně z ní zbraň vytrhl. Vší silou sekl. Kněžně se zatočila hlava, protože jí spadla na zem.

Bezhlavé tělo neztrácelo čas. Kleklo a začalo prohmatávat podlahu – vypadalo, jako by hledalo ztracené brýle. Trp zakopl hlavu do kouta a ohlédl se k okénku.

Sýček spiklenecky mrkl a pobaveně zapípal. Potom se zničehonic zatvářil velmi zděšeně. Vypouklil oči a rychle se protlačil ven. Ozvaly se zvuky dávení.

„A to měl jenom jednu mísu...“ ušklíbl se Trp škodolibě. Přisedl si k Dobromilovi. Rytíř se ztrhané usmíval a pokoušel se cosi vyslovit. Trp byl rád, že se mu to nepovedlo. „Aspoň teď zachovej vážnost chvíle, příteli...“

Zkontroloval si, zda ještě má nějaké vousy. Pár jich zbývalo. „Sakra...“ Vzal Dobromila za ruku a co nejvroucněji mu řekl: „Děkuji ti, rytíři! Umožnils mi pomstu a zachránil čest. Budu ti zavázán až do tvé...“ Dobromil se šťastně usmál a omdlel.

„...a spousta dalších keců,“ dokončil Trp. Vstal a s velkým sebezapřením potlačil chuť začít do Dobromila kopat. Rozeřval se jako šílený: „Ty hovado pitomý! Kvůli tobě teď musím žít dál! Tos jí nemoh nechat? Jsem jak vypelichaná opice, všichni se mi budou za žádama chechtat!“

Trochu se uklidnil. Znechuceně se ohlédl. Upířčina hlava se pokoušela jazykem otočit čelem do místnosti, tělo bezcílně tápalo a naráželo do stěn. „Sakra. Jsem pomstěn... musím domů, podat hlášení.“

Vstal a chytl hlavu za vlasy. Nenávistně zasyčela, ale bránit se nemohla. Zamířil ven z vězení. Dobromilův meč si pro jistotu vzal sebou.

Po cestě přemýšlel. „Jak to navlíct, aby se mi doma všichni nesmáli? Moh bych říct, že mi to vytrhala při mučení... Jo, to je ono! Najednou z toho nebude takřka ztracená čest, ale zranění z bitvy! Jo!“

Ale jak to říct, aniž bych zalhal? Sakra...“ Potom nad tím mávl rukou. „Stejně je to jedno. Jsou to všechno parchanti. Zejtra už budu pro všechny Holobrádek. Sakra.“ Služebnictvo mu nedělalo problémy, neboť před spílající a klející hlavou své paní zděšeně prchalo. Dorazil na nádvoří. Stráže se roztráslly jako osiky. Trp jim tam hlavu nechal jako důkaz své neviny.

Bránu si musel otevřít sám, protože oba muži omdleli. Vykročil do města.

Byla noc, všude klid, počestní občané dávno usnuli. Několik méně počestných se vypotácelo z hostince. Zírali na bojovníkovu bradu. Jeden z nich cosi řekl. Ostatní se rozesmáli. Trp si jich nevšiml a rozrazil je jako kuželky, neměl náladu kvůli nim měnit směr. Opilci za ním cosi vykřikovali. Neotáčel se. Potom však jeden z nich zaječel to, co se v cizím jazyce vždy učí první a často i poslední – tu nejhorší nadávku: „Zbabělec!“

Trp se zastavil. „Cože?“ Pomalu se otočil. S urputným výrazem se rozběhl proti tomu, jenž ho urazil. Křikloun se dal na útěk. Strach mu dal křídla, takže se srazil s letícím sýčkem a sesypal se na dlažbu v bezvládné hromadě špíny a smradu. Když uviděl, jak se nad ním zbrunátnělý Trp shýbá, vytřeštil oči, celý zmodral, zaškubal se a zemřel na infarkt.

Trp se zatvářil zmateně, ale potom pochopil, že mu Osud dává vybrat.

„Děkuju!“ zašeptal dojatě. „Přijímám odpovědnost za jeho smrt!“

Vytrhl poslední vous a podíval se na sýčka. Opět na sebe spiklenecky mrkli.

Začal si bezstarostně pískat a se sýčkem na rameni odcházel zemřít v co nejslavnějším boji.